

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 834/2014-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom, advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 91/80 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 91/80 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 17 500 € (slovom sedemnásťtisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 432,30 € (slovom štyristotridsaťdva eur a tridsať centov) na účet JUDr. Jána Floriána Gajniaka, advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 834/2014-10 z 26. novembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 91/80 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ku skutkovému stavu sťažovateľ uviedol najmä:

«(...) Sťažovateľ (právny predchodca, stará matka) podal dňa 14. 04. 1980 na Okresný súd Bratislava I žalobný návrh(...) o vyúčtovanie-zaplatenie nájomného a zrušenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti: DOMU o štyroch bytoch a dvojgaráže, ktorý celý DOM obývajú dvaja zvyšní spoluvlastníci a dva byty prenajímajú bez súhlasu žalobcov. Spisu bola pridelená zn. 9 C 91/1980 a súd dodnes spravodlivé urovnanie medzi bývajúcimi a do DOMU nevpustenými spoluvlastníkmi nerozhodol. Vec

o zrušenie podielového spoluvlastníctva Okresný súd Bratislava I na pojednávaní dňa 17. 11. 1982 UZNESENÍM vylúčil na samostatné konanie, ktoré dodnes sa vôbec na súde nezačalo, nie je ani pridelená spisová značka, sťažovateľ navrhovateľ v 2. rade svoj žalobný návrh o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva k DOMU a pozemku dodnes nevzal späť, ani tak účinne urobiť nemohol, lebo vylúčením veci na samostatné konanie jedná sa o iný sporový prípad - súdnu kauzu. Žalobný návrh o vyúčtovanie a zaplatenie nájomného bol rozhodnutý ROZSUDKOM č. 9C 91/1980-179 dňa 29. 01. 1988 voči ktorému bolo podané účastníkmi sporu odvolanie a Krajský súd UZNESENÍM č. k. 9Co 158/1988-219 dňa 08. 11. 1988 ROZSUDOK prvostupňového súdu zrušil a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava I na nové prejednanie a rozhodnutie. Vo veci bolo opätovne rozhodnuté rozsudkom č. k. 9C 91/1980-240 dňa 29. 10. 1989 voči čomu účastníci podali odvolanie a Krajský súd v Bratislave UZNESENÍM č. k. 10C 147/1990-320 dňa 29. 06. 1990 napadnutý ROZSUDOK odvolaním zrušil a vec opätovne vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Potom Okresný súd Bratislava I vo veci nekonal 14 rokov a UZNESENÍM č. k. 9C 91/1980-411 dňa 04. 12. 2003 konanie prerušil titulom začatia dedičského konania po odporcovi v 1. rade. Z dôvodov ďalšieho úmrtia účastníka, právneho nástupcu odporcu v 1. rade, bolo na pojednávaní dňa 08. 12. 2011 toto odročené na neurčito. Potom s dedičmi súd viedol pojednávanie v dňoch 22. 03. 2012, 26. 04. 2012 a 07. 06. 2012, ktorí o veci nič nevedia a došlo k „zauzleniu“ spoluvlastníckeho sporu. (...)

Sťažovateľovo právo prerokovania veci bez zbytočných prietahov bolo porušené, nakoľko od podania žaloby na súd od 14. 04. 1980 ubehlo 33 rokov a vec je stále len na 1-stupňovom súde a pôvodní účastníci sporu stihli už zomrieť. Súdna ochrana nebývajúcich spoluvlastníkov DOMU úplne zlyhala, pritom sa jedná o DOM a dvojgaráž postavenú na významnom mieste nad Bratislavským hradom na ul. [REDAKOVANÉ], kde sú nehnuteľnosti najdrahšie a prenájmy najvyššie. Súdtým, že vo veci spravodlivo nerozhodol v primeranej lehote po dobu vyše 30 rokov zvýhodnil dve rodiny - odporcov, ktorí v rozpore so zásadami slušnosti, morálky a zákona si rozdelili DOMOVÚ nehnuteľnosť na významnom mieste k užívaniu tak, ako keby im patrila v celosti a bránia vstupu na pozemok i do DOMU sťažovateľovi.»

2.1 Pokiaľ ide o zložitosť veci, sťažovateľ uviedol:

„Vec, ktorá je predmetom sporu, vyrovnanie z nerovnomerného používania spoločnej veci je bežnou záležitosťou riešenia všeobecných súdov, avšak súd zlyhal s jej riešením za vyše 33 rokov.

(...) Sťažovateľ sa nijakým spôsobom nesnažil o prietahy v konaní súdu, robil len úkony ktoré si vyžiadal dlhý čas nečinnosti súdu. Navrhovateľ v 1. rade [REDAKOVANÉ] deviatym rokom nečinnosti súdu vzal svoj návrh späť a postupne umreli účastníci sporu.

(...) Súd sa k sporu sťažovateľa správa pasívne, čo dokazuje fakt, že za vyše 33 rokov právoplatne vec nerozhodol. To potvrdzuje aj predsedkyňa 1-stup. súdu, keď sa vo svojej odpovedi z 07. 03. 2014 sťažovateľovi ospravedlňuje. Zdlhavým postupom súd oslabuje sťažovateľovi možnosť preukázať žalovaný stav veci.“

2.2 Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného zadosťučinenia, pretože *„(...) je presvedčený, že zavinením Okresného súdu Bratislava I mu vznikla majetková ujma 240000.- Eur a nemajetková ujma 280000.-Eur, titulom nemožnosti užívať svoj majetok, alebo dostať zaplatené za jeho užívanie, lebo dodnes si nemal začo kúpiť vlastný byt a má už 44 rokov a nemohol si založiť vlastnú rodinu, je stále slobodný, bezdetný a doprosuje sa dočasného ubytovania, kde príde. (...) sťažovateľ je spoluvlastníkom tak veľkého obytného DOMU a dodnes 34-rokom čo uplatnil svoje právo na súdnu ochranu je sťažovateľ bezdomovcom a bez rodinného zázemia, preto žiada zaplatiť tak vysokú sumu od vinníka formou primeraného finančného zadosťučinenia. Predlžovanie jeho prípadu súdom, súd spôsobil už stav právnej neistoty.“*

2.3 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľ domáha toho, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] (...) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 odseku 2 Ústavy SR a podľa článku 6 odseku 1 medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod zn. spisu číslo 9C 91/1980 a prikazuje Okresnému súdu Bratislava I aby v konaní zn. spisu: 9C 91/1980 konal a to bez zbytočných prietahov.

2. [REDACTED] (...) priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume: 80 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy a primerané finančné zadostučinenie v sume: 90 000.- Eur z titulu nemajetkovej ujmy porušením základných ľudských práv na prerokovanie veci č. k. 9C 91/1980 bez zbytočných prietahov a zaväzuje Okresný súd Bratislava I, aby uvedené priznané sumy vyplatil sťažovateľovi [REDACTED] do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania(...) do 30 dní na účet právneho zástupcu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3797/2014 zo 14. januára 2015 (ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne v napadnutom konaní) a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 9. februára 2015 a jeho doplnením zo 16. februára 2015.

3.1 Predsedníčka okresného súdu popísala čiastočnú chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že sťažovateľ vstúpil do konania ako účastník až v roku 2003. Z uvedeného dôvodu som existenciu prietahov v konaní skúmala až od uvedeného obdobia. (...)

Dňa 07.02.2014 podal sťažovateľ na súd sťažnosť na prietahy v konaní v namietanej veci sp. zn. 9C 91/1980, ktorú som v liste Spr. 2063/2014 zo dňa 07.03.2014 vyhodnotila ako dôvodnú, nakoľko pred podaním predmetnej sťažnosti bol posledný úkon súdu v namietanej veci vykonaný dňa 07.06.2012, kedy sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu.

S poukazom na konštatovanú nečinnosť súdu, ako aj na samotnú dĺžku konania je zrejmé, že konanie v namietanej veci je poznačené zbytočnými prietahmi. K celkovému predĺženiu konania však prispela rovnako skutočnosť, že konanie vo veci bolo uznesením č. k. 9C 91/1980-411 zo dňa 04.12.2003 prerušené do skončenia dedičského konania po

neb. odporcovi v I. rade [REDACTED], pričom osvedčenie o dedičstve sp. zn. ID 404/2003, Dnot 92/2004 nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia až dňa 04.06.2010. Počas konania došlo dňa 14.08.2010 k úmrtiu odporcu v III. rade a potrebné zisťovanie okruhu dedičov taktiež prispelo k oddialeniu nariadenia pojednávania za účelom prejednávania veci a meritórneho rozhodnutia. Okruh dedičov po nebohom odporcovi v III. rade bol súdu oznámený dňa 09.01.2012.

Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že samotný sťažovateľ bol od vstupu do konania nečinný, nezúčastnil sa žiadneho pojednávania nariadeného vo veci, a to napriek jeho opakovanému predvolávaniu. Zákonná sudkyňa zároveň konštatovala, že vo veci nebolo skôr rozhodnuté aj z dôvodu nečinnosti navrhovateľa, ktorý vo veci podal o.i. nezmyselný návrh na pripustenie vstupu [REDACTED] do konania na strane odporcu, ktorý súd uznesením zamietol, voči ktorému sa navrhovateľ odvolal.

Vzhľadom k uvedenému mám v súvislosti s konštatovanou existenciou prietahov v konaní za to, že k predĺženiu celkovej doby konania tak prispeli aj samotní účastníci konania, a to aj sťažovateľ.

(...) dňa 08.01.2015 bol vo veci samej vyhlásený rozsudok, ktorý bol v písomnom vyhotovení expedovaný účastníkom dňa 12.01.2015. Týmto by som chcela poukázať na skutočnosť, že po podaní sťažnosti predsedovi súdu, súd v priebehu necelého roka rozhodol vo veci samej, a teda aj takýmto prostriedkom bola dosiahnutá náprava porušenia práv sťažovateľov.

Na základe uvedeného si dovoľujem Ústavný súd Slovenskej republiky požiadať, aby v prípade, ak dospeje k záveru, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené, vzal do úvahy vyššie uvedené skutočnosti, ktoré ovplyvnili celkovú dobu konania, a aby sťažovateľovi ním uplatnené finančné zadosťučinenie nepriznal v uplatňovanej výške.

Na záver oznamujem, že netrvám na ústnom prejednaní prijatej sťažnosti a súhlasím s tým, aby podľa ust. § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho

pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

3.1.1 Zákonná sudkyňa JUDr. Viera Hadrbulcová uviedla tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Vo veci konali viacerí sudcovia tunajšieho súdu. (JUDr. Danica Šramková, JUDr. Štefánia Ursínyová, JUDr. Igor Belko, JUDr. Anna Elexová) JUDr. Danica Šramková dňa 17. novembra 1982 vylúčila na samostatné konanie návrh žalobcov na zrušenie podielového spoluvlastníctva. Účastníci konania viedli na tunajšom súde v osemdesiatych rokoch desiatky súdnych sporov. Ak sťažovateľ tvrdí, že vylúčený návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva nebol zapísaný pod spisovou značkou, navrhujem dohľadať v archíve tun. súdu všetky spory, ktoré účastníci konania na tunajšom súde viedli od roku roku 1980 dodnes.

Vo veci rozhodol Okresný súd Bratislava I dvakrát rozsudkom vo veci samej. Oba rozsudky boli zrušené odvolacím súdom. Odporcovi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v priebehu konania zomreli, súd v súčasnosti koná s ich právnymi nástupcami.

Sťažovateľ vstúpil do konania v roku 2003. Odvtedy je nečinný, nezúčastnil sa žiadneho pojednávania nariadeného súdom, napriek tomu, že ho súd opakovane na každé pojednávanie predvolával ako účastníka konania. Súd vo veci dodnes nerozhodol z dôvodu nečinnosti navrhovateľa, ktorý o.i. prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal nezmyselný návrh na pripustenie vstupu [REDAKOVANÉ] do konania na strane odporcu, proti uzneseniu, ktorým súd tento návrh zamietol podal odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd dňa 19.11.2014 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Zo správania sa navrhovateľa a jeho zástupcu v konaní je zrejmé, že práve pre správanie sa sťažovateľa a jeho zástupcu vec doposiaľ nebola právoplatne skončená. Taktiež je zrejmé že dôvodom takéhoto správania je snaha sťažovateľa aj jeho zástupcu, ktorý je otcom sťažovateľa sa na úkor štátu obohatiť.“

3.2 Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie okresného súdu tiež uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci, poukázal na skutkový stav sporu a dodal tieto relevantné skutočnosti:

«Pani predsedníčka Okresného súdu Bratislava I. svojím upovedomením k sťažnosti na prietahy v konaní súdu č. k. 9C 91/1980 potvrdzuje v liste z 07.03.2014, ako i vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zistené prietahy. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení podanom dňa 15.12.2014 oznamuje nečinnosť navrhovateľa a „nezmyselné“ návrhy jeho zástupcu do priebehu konania, čo neobstojí podľa O.s.p. a nijako nemôže byť príčinou 35 r. prietahov v rozhodovaní spoluvlastníckeho sporu. Navrhovateľ za 35 rokov trvania sporu bol súdom asi 8x upovedomený o pojednávaní súdu, nikdy však súd, ani cestou jeho zástupcu nežiadal účasť navrhovateľa na pojednávaní súdu, súd nemal žiadne vysvetľujúce požiadavky k sporu na navrhovateľa, ktorý je strojný zámočník, nemá financie na advokáta a preto je plne zastúpený vysokoškolsky vzdelaným otcom, ktorý 34 rokov vykonával znalca stavebných konštrukcii, kvalifikovane zastupuje syna [REDAKOVANÉ], naopak nekvalifikované postupy v konaní súdu som zistil štúdiom spisu.

(...) Sťažovateľ má už 45 rokov a v tomto veku si ťažko založí rodinu, na starobu ostane sám a aj preto v ústavnej sťažnosti navrhujeme, aby Ústavný súd SR popri vyslovení, že boli porušené sťažovateľove ústavné a ľudské práva priznal pre tento prípad sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie podľa návrhu uvedenom v sťažnosti.

Zároveň Vám oznamujeme, že netrváme na ústnom pojednávaní.

(...) Ak Okresný súd Bratislava I vo svojom stanovisku uvádza, že k predĺženiu celkovej doby konania prispeli aj samotní účastníci konania tak uvedené sa nezakladá na pravde:

Podľa O.s.p. súd koná tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá a súd má pripraviť pojednávanie tak, aby vec bola rozhodnutá na prvom pojednávaní. Súd koná aj ak sú účastníci konania nečinní. Súd pri svojom postupe a rozhodnutí dbá na to, aby nikto z účastníkov konania neutrpel ujmu, účastníkov ktorí nie sú zastúpení advokátom o ich právach a dôsledkoch v procesnom postupe poučí. Súd má v rukách vedenie konania a zodpovedá za efektívnosť procesného postupu, pripustených a vykonaných dôkazoch.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 91/80 najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto jurisdikcia ústavného súdu („*rationae temporis*“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993 (napr. I. ÚS 100/03, IV. ÚS 148/03).

Dňa 14. apríla 1980 bol bývalému Obvodnému súdu Bratislava I (ďalej len „obvodný súd“) doručený návrh [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], na začatie konania „o vyúčtovanie nájomného“ a „o rozdelenie a vydanie nebytových priestorov“ proti odporcom – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED]. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 9 C 91/80.

Dňa 29. januára 1988 obvodný súd vo veci vyhlásil rozsudok č. k. 9 C 91/80-179, proti ktorému bolo podané odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutý rozsudok obvodného súdu svojím uznesením č. k. 9 Co 158/88 z 8. novembra 1988 zrušil a vec vrátil obvodnému súdu na „ďalšie konanie a rozhodnutie“.

Dňa 26. októbra 1989 obvodný súd vo veci vyhlásil rozsudok č. k. 9 C 91/80-240, proti ktorému bolo podané opätovne odvolanie. Mestský súd v Bratislave napadnutý

rozsudok obvodného súdu svojím uznesením č. k. 10 Co 147/90 z 29. júna 1990 zrušil a vec vrátil obvodnému súdu „na ďalšie konanie“.

Dňa 1. apríla 2003 okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 91/80 pripustil zámenu účastníkov na strane navrhovateľov tak, že „z konania vystupuje navrhovateľka v II. rade [redacted] a na jej miesto vstupuje [redacted], [redacted], bytom [redacted]“, teda sťažovateľ. Okresný súd uvedeným uznesením pripustil aj späťvzatie návrhu voči viacerým odporcom, ktorých okruh sa medzičasom zmenil tak, že účastníkmi konania na strane odporcov sa stali [redacted], [redacted], a [redacted], [redacted].

Dňa 10. októbra 2003 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 4. december 2003.

Dňa 4. decembra 2003 zástupca odporkyne [redacted] oznámil súdu, že [redacted] zomrel, preto okresný súd uznesením napadnuté konanie prerušil „do právoplatného rozhodnutia po odporcovi v I. rade“.

Dňa 2. februára 2010 bolo okresnému súdu oznámené, že po neb. [redacted] ako dedičia zo zákona v I. skupine dedičov pripadajú do úvahy: [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], a [redacted], [redacted].

Dňa 20. mája 2010 bolo vydané osvedčenie o dedičstve sp. zn. 1 D 404/2003 po neb. [redacted], ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. júna 2010.

Dňa 1. augusta 2011 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 8. december 2011.

Dňa 8. decembra 2011 bolo pojednávanie odročené na neurčito „z dôvodu úmrtia odporcu v 3 rade s tým, že bude súdom zisťovaný okruh dedičov po [redacted], ktorý zomrel 14.8.2010“.

Dňa 3. januára 2012 bolo okresnému súdu oznámené, že po neb. [redacted] ako dedičia zo zákona v I. skupine sú: [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], a [redacted], [redacted].

Dňa 11. januára 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 22. marec 2012, ktoré bolo odročené na 26. apríl 2012.

Dňa 26. apríla 2012 bolo pojednávanie pre neprítomnosť účastníka konania odročené na 7. jún 2012.

Dňa 15. mája 2012 bolo vydané osvedčenie o dedičstve sp. zn. 31 D 587/2010 po neb. [REDAKOVANÉ], ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. mája 2012.

Dňa 7. júna 2012 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito „za účelom rozhodnutia o návrhu na pristúpenie [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] do konania na strane odporcu“.

Dňa 14. februára 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 3. apríl 2014.

Dňa 3. apríla 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na „doplňenia dokazovania“.

Dňa 4. apríla 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 18. september 2014.

Dňa 22. júla 2014 okresný súd uznesením č. k. 9 C 91/80-513 „návrh na pristúpenie [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] do konania na strane odporcu zamietá“.

Dňa 27. augusta 2014 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 C 91/80-513.

Dňa 18. septembra 2014 bolo pojednávanie odročené na neurčito „z dôvodu podaného odvolania“ proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 14. novembra 2014 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Dňa 19. novembra 2014 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 800/2014-528 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Dňa 21. novembra 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 9. decembra 2014 okresný súd uznesením č. k. 9 C 91/80-529 ustanovil odporkyňu vo 4. rade – [REDAKOVANÉ] opatrovníka. V rovnaký deň bolo vo veci nariadené pojednávanie na 8. január 2015.

Dňa 17. decembra 2014 bolo súdu doručené právoplatné osvedčenie o dedičstve sp. zn. 1 D 843/2004 zo 7. marca 2011 po neb. [REDAKOVANÉ].

Dňa 8. januára 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd zrušil svoje uznesenie č. k. 9 C 91/80-529 a následne bol vyhlásený rozsudok č. k. 9 C 91/80-568, ktorým návrh zamietol.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní „o zaplatenie úhrady za užívanie bytu a nebytových priestorov s príslušenstvom“ vedenom pod sp. zn. 9 C 91/80 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu a ani zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení nepoukázali na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci. Pravdou je, že napadnuté konanie sa po skutkovej stránke začalo komplikovať až v priebehu času, konkrétne po uplynutí viac ako 20 rokov od podania návrhu, kedy došlo k úmrtiu odporcov [REDACTED] a [REDACTED], nemožno mať však pochybnosti o tom, že už v tomto štádiu konania bol postup okresného súdu neospravedlňteľne zdĺhavý.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ľarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetných konaniach k zbytočným prieľahom. Pre neúčast' sťažovateľa na pojednávaní síce v jednom prípade muselo byť toto pojednávanie odročené (26. apríla 2012), avšak v kontexte celkovo neuveriteľne dlhého napadnutého konania je toto nesúčinnostné konanie sťažovateľa takpovediac zanedbateľné. Pokiaľ sťažovateľ podľa vyjadrenia okresného súdu podal „*nezmyselný návrh na pripustenie vstupu [REDACTED] do konania*“, ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieľahy (napr. I. ÚS 31/01). Okrem uvedeného rozhodovanie o namietanom návrhu sťažovateľa, ako to z chronológie úkonov vykonaných v preskúmvanom konaní vyplýva (pozri bod II tohto nálezu), trvalo na krajskom súde 7 dní (pozri bod II tohto nálezu), teda ani tento „*nezmyselný návrh*“ sťažovateľa výrazne neovplyvnil celkový priebeh napadnutého konania.

Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieľahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a všetky okolnosti daného prípadu. Predovšetkým poukazuje na to, že nemohol

prehliadnuť, že napadnuté konanie sa začalo 14. apríla 1980 a bez právoplatného rozhodnutia trvá už viac ako 35 rokov. Napadnuté konanie sa začalo skôr, ako začal ústavný súd zabezpečovať individuálnu ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb (15. február 1993), a skôr, ako sa stal pre Slovenskú republiku záväzný dohovor (18. marec 1992), keď ČSFR ratifikovala dohovor a uznala právo na individuálnu ochranu podľa čl. 25 dohovoru (Slovenská republika ako nástupnícky štát prevzala tento záväzok s účinnosťou od 1. januára 1993).

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že „*sťažovateľ vstúpil do konania ako účastník až v roku 2003. Z uvedeného dôvodu som existenciu prietahov v konaní skúmala až od uvedeného obdobia.*“. Ústavný súd však, vychádzajúc zo svojej judikatúry, „*existenciu prietahov v konaní*“ skúmal - ako to už bolo uvedené - od 15. februára 1993, pričom prihliadol aj na celkové trvanie napadnutého konania.

K uvedenému ústavný súd poukazuje na to, že v prípade sťažovateľa došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane navrhovateľa, a to na základe singulárnej sukcesie (predaj spoluvlastníckeho podielu v nehnuteľnostiach, v súvislosti s ktorými sa vedie spor o zaplatenie úhrady za užívanie bytu a nebytových priestorov s prísl. pôvodnou navrhovateľkou v druhom rade – [REDACTED] na terajšieho navrhovateľa, teda sťažovateľa). Keďže singulárna sukcesia (na rozdiel od univerzálnej sukcesie) nevyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo (sukcesiu), musel konajúci súd uplatňovanú zmenu svojím uznesením pripustiť. Na základe návrhu sťažovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania tak okresný súd urobil svojím uznesením sp. zn. 9 C 91/80 z 1. apríla 2003. Právoplatnosťou tohto uznesenia vstúpil sťažovateľ do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania. Tým sa *zmena* účastníkov konania líši od *zámeny* účastníkov konania (§ 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), kde nedochádza ku vstupu do doterajšieho procesnoprávneho vzťahu a kde právoplatnosťou uznesenia o povolení zámeny vzniká nový procesnoprávny vzťah.

Uvedená skutočnosť má podľa názoru ústavného súdu zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania

okresného súdu (*ratione tempore*), pretože v uvedenom prípade v dôsledku súdom povolenej zmeny účastníkov konania nedošlo ku vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu (*mutatis mutandis* I. ÚS 52/01).

Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľ môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prieťahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene.

Majúc na zreteli uvedené skutočnosti a zásady, ústavný súd sa napokon zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým opakovane poukazuje na to, že napadnuté konanie sa začalo 14. apríla 1980 a bez právoplatného rozhodnutia trvá už viac ako 35 rokov. Takéto neobyčajne dlhé konanie možno spravidla už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate. V predmetnom prípade skúmanie všetkých neprimeraných postupov medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu je celkom jednoznačne nadbytočné, pretože o efektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní už *prima facie* nemožno hovoriť. Účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to odstránenie stavu právnej neistoty účastníkov konania a požiadavka prejednávania veci v primeranej lehote podľa dohovoru, ktorá vyplýva zo všeobecnej zásady *justice delayed, justice denied* (oneskorená spravodlivosť, odopretá spravodlivosť), v napadnutom konaní, ktoré trvá celkove 35 rokov a od 15. februára 1993 už viac ako 22 rokov bez právoplatného rozhodnutia, nemožno inak posúdiť, len ako porušujúci imperatív zakotvený v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto konštatovaní nemení nič ani skutočnosť, ktorá neušla pozornosti ústavného súdu, že napadnuté konanie bolo od 4. decembra 2003 do 4. júna 2010 prerušené. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu síce nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 10/03), podľa názoru ústavného súdu však v danom

prípade prerušiť konanie na 7 rokov už po 23 rokoch trvania napadnutého konania pre úmrtie odporcu 1 bolo zrejme neprimerané (Mianowicz v. Nemecko, rozsudok ESĽP z 13. 10. 2011), najmä, keď v okolnostiach danej veci dochádzalo k zmene účastníkov na základe univerzálnej sukcesie. V takomto prípade totiž zo zákona (§ 460 Občianskeho zákonníka) došlo k procesnému nástupníctvu hmotnoprávných nástupcov. Po 23 rokoch trvania napadnutého konania mal okresný súd pokračovať s dedičmi odporcu 1 (v prípade neskorších úmrtí účastníkov tak aj učinil) alebo využiť všetky účinné prostriedky nápravy na urýchlenie dedičského konania po odporcovi 1 tak, aby toto súvisiace konanie netrvalo 7 rokov. V súlade so zásadou *iura novit curia* si totiž okresný súd musí byť vedomý účinkov svojho postupu aj z toho hľadiska, že zdlhavosť konania v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (*mutatis mutandis* I. ÚS 66/03). Iba na dokreslenie možno pritom poukázať i na to, že okresný súd bol už po neefektívnom neprimeranom 7-ročnom prerušení konania v danej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov celé roky nečinný, a to konkrétne od 4. júna 2010 do 1. augusta 2011 (viac ako 1 rok) a od 7. júna 2012 do 14. februára 2014 (viac ako 1,5 roka). Celková doba napadnutého konania v trvaní 35 rokov, a v rámci toho viac ako 2,5-ročná nečinnosť a 7-ročná neefektívna činnosť okresného súdu iba od 1. apríla 2003 (keď sťažovateľ vstúpil do konania) nie je ničím ospravedlniteľná, pretože okresný súd extrémne dlho nevykonával úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ (resp. predtým jeho právna predchodkyňa – stará mama) počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti a, samozrejme, aj neefektívnej činnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré z ústavnoprávneho aspektu sú netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami vo vzťahu k viacerým účastníkom konania nadobudli už charakter odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). K týmto zbytočným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci rozsudkom č. k. 9 C 91/80-568 z 8. januára 2015 rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie *«v sume: 80 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy a primerané finančné zadosťučinenie v sume: 90 000.- Eur z titulu nemajetkovej ujmy, pretože „je presvedčený, že zavinením Okresného súdu Bratislava I mu vznikla majetková ujma 240000.- Eur a nemajetková ujma 280000.-Eur, titulom nemožnosti užívať svoj majetok, alebo dostať zaplatené za jeho užívanie, lebo dodnes si nemal za čo kúpiť vlastný byt a má už 44 rokov a nemohol si založiť vlastnú rodinu, je stále slobodný, bezdetný a doprosuje sa dočasného ubytovania, kde príde.»*.

5.1 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na celkovo 35 rokov trvajúce napadnuté konanie, považuje za primerané vo výške 17 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že medzi sťažovateľom a jeho

právnou predchodkyňou existovali rodinné väzby v priamom pokolení, pričom v danom špecifickom prípade sťažovateľ ujmu utrpenu jeho právnou predchodkyňou (starou mamou) mohol pociťovať aj ako vlastnú ujmu, pričom súdnicstvo bolo v tomto prípade vykonávané takými extrémnymi príbehmi, ktoré narušujú jeho účinnosť a vierohodnosť, veď v podmienkach Slovenskej republiky ide zrejme o najdlhšie trvajúce konanie, vo vzťahu ku ktorému boli na ústavnom súde namietnuté zbytočné príbehy v konaní [nie však v porovnaní aj s inými štátmi – *Jennens v. Jennens (Jennings)*, Veľká Británia; k tomu porov. Brösl, A. Profesorským perom: 117-ročný spor. (online) 04/2014. Dostupné na <http://www.ulpianus.sk/blog/8457/>].

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

5.2 Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal aj priznania „80 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy“, ústavný súd poukazuje na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (napr. II. ÚS 67/03).

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd v časti, ktorou sťažovateľ navrhol priznať aj náhradu za „majetkovú ujmu“, sťažnosti nevyhoveli, teda rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 tohto nálezu.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 25. marca 2014, spísanie sťažnosti z 26. marca 2014 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 9. februára 2015). Za dva úkony vykonané v roku 2014 patrí odmena v sume dvakrát po 134 € a režijný paušál

dvakrát po 8,04 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2015 patrí odmena v sume 139,83 € a režijný paušál 8,39 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 432,30 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2015